

Mèdica arribessin al grau d'esplendor que tots reconeixem.

Però, no és això, Dr. Presta. Existeix un gran sector, principalment en la ciutat, que no transigeix amb determinades Mutualitats, i d'aquí vingué la campanya del 1926 contra els companys Abelló i Bonifaci per haver entrat a sou de "La Alianza", essent membres del Consell Directiu del Sindicat. És el mateix cas que es reproduïx ara amb el Dr. Presta.

El més probable és que torni a repetir-se la campanya, electoral o no, i es creï un estat passional que hauria estat millor de poder evitar. El Dr. Presta sap el què passà en l'Assemblea de l'any 1926. Els Drs. Abelló i Bonifaci van tenir la delicadesa de dimitir llurs càrrecs de conseller. i, malgrat no acceptar-se gràcies al bloc forà, els meritíssims companys, als quals ningú regateja agraïment i honors, ratificaren les dimissions amb caràcter irrevocable.

Els representants de Barcelona van perdre la votació, però van sortir amb la seva. Va indicar-se un camí a seguir pels consellers que podien trobar-se en el mateix cas dels Drs. Abelló i Bonifaci. El Dr. Presta devia recordar-se d'aquests, en acceptar un càrrec a "La Alianza"; devia comprendre la situació delicada en què es col·locava, quan demanà el parer dels seus companys de Consell sobre la dualitat de càrrecs.

Confesso que desconec el que ha passat i passa entre bastidors, però per a opinar d'una situació, diguem-ne discutible, n'hi ha prou amb contemplar la resultant i les probables conseqüències. Els que vivim fora de ciutat estem avesats a veure la Natura, favorable o adversa, sense argücies ni tramoia. El vent pur i el sol clar ens arriben fins al fons del cor. El que sí vaig poder veure en l'Assemblea del 1926, com a delegat per Sant Feliu de Llobregat, és l'actitud irreductible de la representació de Barcelona. Hi era i pué parlar-ne amb coneixement.

Els forans, cal dir-ho, no vàrem veure incompatibilitat en la dualitat de càrrecs. Vàrem creure, i jo segueixo creient, que es pot ésser metge de "La Alianza" o "Del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria" i servir el Sindicat des dels sillons del seu Consell. Fins no tindria inconvenient en preconitzar la candidatura d'un company a sou de determinada Mutualitat de

clients per a un dels càrrecs del Consell del Sindicat, per al més alt si voleu.

Però el cas actual no és el mateix. És una Mutualitat que ofereix un càrrec remunerador al company per nosaltres seleccionat, que, pel fet d'ésser elegit, considerem el més apte entre els millors. La Mutualitat podia escollir el company abans de nosaltres honorar-lo. És una petita qüestió de temps que pot semblar interessada.

El record de l'Assemblea del 1926 em fa por. Temo el retorn de les actituds agressives, i, d'elles, i per elles, pot ressentir-se'n el Sindicat. Que no és lleugera la meua apreciació ho demostra la veu sortida d'un valuós element del Sindicat, metge de Barcelona i dirigent de la nostra Agrupació. Ja ho veieu, la ciutat i la muntanya ajunten llurs veus: l'una, polida, parlant en forma abstracta; l'altra, concretant, sense eufemismes; les dues vénen a dir el mateix.

És una imprudència donar lloc a discutir la mateixa actitud que dóna motiu a molt sensibles intransigències. Què no es reproduiran en la propera Assemblea? Millor. Què els Delegats avalaran la conducta per a mi discutible, del President? Sempre serà millor que se'n parli i es concreti el parer dels representants del nostre Sindicat. D'una vegada per sempre s'haurà fixat l'actitud de la nostra Agrupació. I ja no se n'haurà de parlar mai més. Quedaran els Consellers amb llibertat d'acció, moralment i material, d'acceptar càrrecs en qualsevulla Mutualitat de clients. I els representants forans es treuran la responsabilitat d'intervenir en afers que, a fi de comptes, interessin més als companys de ciutat.

Si no per altra cosa, hauran servit les veus de protesta per a resoldre una de les situacions que podrien posar en perill el Sindicat i, el que fóra més de doldre, que hi possessin a la Mutual.

Amb calma, amb serenitat, és com pot sortir-se del mal averany. Estic segur que des del President fins al més humil dels sindicats som interessats en què la nostra obra no es perdi i segueixi el camí gloriós que ha portat fins ara.

L'Assemblea sobirana que acordi. Favorable o adversa al criteri dels uns o dels altres, la decisió ha d'ésser acatada per tots sense reserves mentals. Així quedarà indicada als Consellers la conducta futura, sense temença de ferir les susceptibilitats de determinats sectors.

Per això cal parlar-ne, del cas del nostre Pre-